

yakıyorum kendimi
senden kalan boşlukta
bir hikâye uyduruyorum
sonu ölümle biten

sadece bir hikâye
doldurmuyor senin boşluğunu
anlıyorum ne anlatsam boş
bir ağrı daha saplanıyor göğsüme
biliyorum hepsi hepsi bu

seni görmek için aynaya baktım
seni gördüm ve yanıldım
yana yana yanıla yanıla
düştüm senin ocağına

sözlüklerden bilmediğim kelimeler avlamayı bıraktım
bilmediğim suskunluklara terk ettiğim
ezbere bildiğim masalları
oysa bir kelime daha ekleseydim sözlüğüme
belki de senin katına dek ulaşacaktı söylediklerim
iskambil kâğıdından şato yıkılacak
ve içindeki taklacı güvercinler özgür kalacaktı belki de

şimdi ne çuha çiçekleri açtı çölümde
ne de bir dilek tuttum
yıldızlar göğümünden yol yol akarken
yıllar bir bir bitti
aynı yollar aşındırdı beni
takvimlerden yaprak koparmadım da
yine de dağıldı her gün ömür sayfam
ve öyle bir çığlık attım ki
kendim bile duymadım

Suavi Kemal Yazgıç